

WOJEWODA OPOLSKI

IN.I.743.91.2018.MW

Opole, dnia 11 stycznia 2019 r.

Przewodniczący Rady Miejskiej w Korfantowie

Na podstawie art. 91 ust. 5 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 994 ze zm.) oraz art. 28 ustawy z 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 1945),

stwierdzam

nieważność uchwały nr II/8/2018 Rady Miejskiej w Korfantowie z dnia 5 grudnia 2018 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Korfantów obejmującego obszar ograniczony do zachodu drogą wojewódzką nr 405, od północy drogami rolnymi, granicą administracyjną miasta od wschodu i południa ul. Na Grobli i linią prostą przebiegającą przez działki nr 825, 826/1, 826/2 i 827, **w części tekstowej**, dotyczącej:

- § 7 ust. 2 pkt 8 w zakresie słowa „turystyki”;
- § 8 pkt 5 w całości;
- § 13 pkt 3 w całości;
- § 16 w całości;
- § 18 ust. 1 pkt 10 w całości;
- § 18 ust. 2 pkt 11 w całości;
- § 18 ust. 3 pkt 15 w całości;
- § 18 ust. 4 pkt 3 w całości;
- § 18 ust. 4 pkt 8 w całości;
- § 18 ust. 6 pkt 5 w całości;

UZASADNIENIE

Na sesji 5 grudnia 2018 r. Rada Miejska w Korfantowie, podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Korfantów obejmującego obszar ograniczony do zachodu drogą wojewódzką nr 405, od północy drogami rolnymi, granicą administracyjną miasta, od wschodu i południa ul. Na Grobli i linią prostą przebiegającą przez działki nr 825, 826/1, 826/2 i 827.

Wyżej wymieniona uchwała wpłynęła wraz z dokumentacją prac planistycznych i załącznikami do tut. organu w dniu 12 grudnia 2018 r. Po przeprowadzeniu czynności

sprawdzających, organ nadzoru pismem z 20 grudnia 2018 r., na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego w związku z art. 91 ust. 5 ustawy z 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym zawiadomił Przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie o wszczęciu z urzędu postępowania nadzorczego.

W dniu 3 stycznia 2019 r. do tutejszego organu wpłynęły wyjaśnienia Przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie (pismo z dnia 3 stycznia 2018 r., znak RM.0711.2.2018.ES).

Po przeanalizowaniu przedmiotowej uchwały oraz załączonej do niej dokumentacji, a także przepisów prawa stwierdzono następujące naruszenia prawa:

- 1) **art. 9 ust. 4 oraz art. 20 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez wprowadzenie ustaleń sprzecznych z zapisami zmiany studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Korfantów (uchwała nr LIII/307/2010 Rady Miejskiej w Korfantowie z dnia 30 czerwca 2010 r. w sprawie uchwalenia zmiany Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Korfantów) oraz art. 15 ust. 3 pkt 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z art. 93 ust. 2a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (j.t. Dz. U. z 2018 r. poz. 2204 ze zm.)**

Zgodnie z treścią art. 9 ust. 4 ww. ustawy, ustalenia studium są wiążące dla organów gminy przy sporządzaniu planów miejscowych.

Zgodnie z zapisami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Korfantów dla terenu **P1**, który jest objęty przedmiotową uchwałą i oznaczony w niej numerem i symbolem **P,U:1** oraz **P,U:2** ustalono „minimalną wielkość działki, którą należy zapewnić w miejscowym planie, wynoszącą min. 1500 m²”. Natomiast w analizowanym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, dla terenów P,U:1 oraz P,U:2 dopuszczono w § 13 pkt 3 możliwość podziału nieruchomości na działki o pow. minimalnej 750 m², dla których w Studium określono inne wielkości. Rozbieżność ww. zapisów stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania planu.

W tym miejscu wskazać należy, że organy gminy, działając w ramach władztwa planistycznego, nie dysponują pełną swobodą przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, albowiem są związane ustaleniami studium. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego ma stanowić uszczegółowienie postanowień zawartych w studium, a nie ich dowolną interpretację czy wręcz całkowitą zmianę kierunków zagospodarowania zawartych w studium.

Podkreślić należy, iż ustalenia planu miejscowego są konsekwencją zapisów przyjętych w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego.

Dodać należy, iż naruszeniem jest także ustalenie minimalnej powierzchni nowo wydzielanych działek budowlanych mniejszych niż 3000 m² dla terenów przeznaczonych pod użytkowanie rolnicze. W myśl art. 93 ust. 2a ww. ustawy, *podział nieruchomości położonych na obszarach przeznaczonych w planach miejscowych na cele rolne i leśne, a w przypadku braku planu miejscowego wykorzystywanych na cele rolne i leśne, powodujący wydzielenie działki gruntu o powierzchni mniejszej niż 0,3000 ha, jest dopuszczalny, pod warunkiem że działka ta zostanie przeznaczona na powiększenie sąsiedniej nieruchomości lub dokonana zostanie regulacja granic między sąsiadującymi nieruchomościami*". Natomiast zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2013 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego tereny obsługi produkcji w gospodarstwach rolnych, hodowlanych ogrodniczych oraz gospodarstwach leśnych i rybackich zaliczane są do terenów użytkowanych rolniczo, wobec których zastosowanie mają przytoczone przepisy.

W § 13 pkt 3 analizowanej uchwały, jako ogólną zasadę dla wszystkich terenów wyznaczonych w planie, przyjęto minimalną powierzchnię działek uzyskiwanych w wyniku indywidualnego podziału nieruchomości wynoszącą 750 m². Kwestionowana uchwała określa sposób zagospodarowania terenów przeznaczonych na cele rolne i leśne - tereny obsługi produkcji w gospodarstwie rybackim oznaczonego na rysunku planu jako WS,RR,U:1, dla których minimalna powierzchnia nowo wydzielanych działek jest mniejsza niż 0,3000 ha, nie spełniając warunku, o którym mowa w art. 93 ust. 2a ustawy o gospodarce nieruchomościami.

W nawiązaniu do powyższego, w ocenie tuż. organu doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzania planu, gdyż w przedmiotowej uchwale zmiana parametrów odnośnie nowo wydzielanych powierzchni działek w planie miejscowym dopuszczająca min. 750 m² jest niezgodna ze studium, które przewiduje minimalną powierzchnię nowo wydzielanych działek na 1500 m². Zatem przyjęcie w planie ustaleń sprzecznych z treścią studium stanowi istotne naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzące do nieważności tego aktu (por. wyrok WSA w Opolu z 24 kwietnia 2018 r. sygn. akt II SA/Op 91/18).

2) § 6 oraz § 25 ust. 1 w związku z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad technik prawodawczej” (j.t. Dz. U. z 2016 r., poz. 283) poprzez błędne zastosowanie odwołań.

Zgodnie z § 25 rozporządzenia w sprawie zasad techniki prawodawczej, przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować. Ponadto przepis podstawowy może wyjątkowo wskazywać tylko zachowanie nakazywane albo zakazywane jego adresatowi, jeżeli:

- adresat lub okoliczności tego nakazu albo zakazu są wskazane w sposób niewątpliwy w innej ustawie;
- celowe jest, aby określenie adresata lub okoliczności zamieścić w przepisach ogólnych tej samej ustawy;
- powszechność zakresu adresatów lub okoliczności jest oczywista.

Ponadto, stosownie do § 6 rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" przepisy redaguje się tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Natomiast w rozdziale drugim przedmiotowej uchwały określającym „zasady ochrony i kształtowania ładu przestrzennego” w § 8 pkt 5 zawarto ustalenia odnoszące się do błędnego przepisu uchwały cyt.: „*dopuszcza się lokalizację powierzchniowych miejsc parkingowych w obszarze określonym w p. 5 pod warunkiem wprowadzenia w obszarze takiego parkingu szpalerów drzew zimozielonych pomiędzy pasami stanowisk*”.

Formułowane, w ten sposób przepisy planu miejscowego budzą uzasadnioną wątpliwość co do zakresu stosowania przepisów w nich regulowanych. Plan miejscowy stanowiący akt prawa miejscowego nie może wprowadzać norm dezinformujących. Wobec powyższego stwierdzono naruszenie przepisów: § 6 oraz § 25 ust. 1 w związku z § 143 „zasad techniki prawodawczej”, które wskazują aby przepisy uchwały były zredagowane dokładnie w sposób zrozumiały dla adresata, a zawarte w nich normy wyrażały intencje uchwałodawcy. Ustalenia prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego muszą być jednoznaczne. Zatem błędne odwołania w uchwale są prawnie niedopuszczalne. Stosownie do wskazanej normy prawnej przepis prawa materialnego powinien bowiem możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać jakie ustalenia obowiązują dla danego terenu oraz kto, w jakich okolicznościach i jak się powinien zachować.

Mając na uwadze powyższe, tut. organ stwierdza, iż wadliwe ustalenia przedmiotowej uchwały odnoszące się do bliżej niesprecyzowanych norm uniemożliwiają jednoznaczną interpretację powyższych uchwalanych zasad i naruszają w **istotny sposób zasady sporządzania miejscowego planu** w związku z zasadami technik prawodawczych, tym samym skutkować muszą stwierdzeniem nieważności uchwały w ww. zakresie.

3) art. 15 ust. 2 pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego poprzez brak możliwości powiązania treści uchwały z rysunkiem planu.

Zgodnie z § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego *na projekcie rysunku planu*

miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznacznie powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego, co tym samym wskazuje że zapisy treści uchwały planu muszą odwoływać się do rysunku planu. Należy mieć również na względzie § 4 pkt 1 ww. rozporządzenia, zgodnie z którym ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. Treść ww. przepisów wskazuje, iż część graficzna planu powinna stanowić odzwierciedlenie zapisów części tekstowej i nie może być z nią sprzeczna. To część tekstowa planu zawiera normy prawne, rysunek planu obowiązuje więc tylko w takim zakresie, w jakim przewiduje to część tekstowa planu (por. postanowienie NSA z 18 marca 2011 r., sygn. akt II OZ 191/11). Należy także podkreślić, iż rysunek planu obowiązuje w takim zakresie, w jakim tekst planu odsyła do ustaleń planu wyrażonych graficznie na rysunku. Część graficzna planu jest uszczegółowieniem części tekstowej i ustalenia planu muszą być odczytywane łącznie z uwzględnieniem zarówno części graficznej jak i tekstowej. Z tych względów nie może być rozbieżności pomiędzy częścią tekstową planu, a rysunkiem planu.

Z przeprowadzonej przez tut. organ analizy przedmiotowej uchwały wynika, iż na załączniku graficznym, stanowiącym jej integralną część, nie występują tereny przywołane w treści uchwały, oznaczone następującymi numerami i symbolami **5WS,RR,U** (§ 18 ust. 4 pkt 3), **5WS,RR,U** (§ 18 ust. 6 pkt 5), „**WW,RR,U:1**” (§ 18 ust. 4 pkt 8) oraz „**KDg:2**”, (§ 16 pkt 1).

Należy podkreślić, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa, załącznik graficzny nie może zawierać ustaleń innych, niż tekst planu, ani nie może pomijać ustaleń przewidzianych w części tekstowej dla poszczególnych terenów. Rysunek planu w procesie stosowania prawa może być więc uwzględniony tylko w takim zakresie, w jakim jest "opisany" w tekście planu.

W nawiązaniu do powyższego należy uznać, iż niezgodności pomiędzy częścią tekstową, a częścią graficzną uchwały stanowią **istotnie naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego**.

- 4) art. 15 ust. 2 pkt 1 oraz pkt 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w związku z § 4 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania poprzez wprowadzenie w części tekstowej podwójnych ustaleń dotyczących wskaźników urbanistycznych dla tych samych terenów.**

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie

rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. W nawiązaniu do powyższego, zgodnie z § 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów.

W § 6 pkt 4 uchwały zdefiniowano pojęcie zabudowy, przez którą należy rozumieć „budynek lub zespół budynków wraz z budowlami pełniącymi rolę budynków, w tym wiaty, konstrukcje przestrzenne, silosy i zbiorniki nadziemne”. Natomiast w przedmiotowym planie miejscowym, Rada Miejska w Korfantowie ustaliła dla terenów **P,U:1** i **P,U:2, K:1** oraz **WS,RR,U:1** podwójny wskaźnik urbanistyczny poprzez podanie dwóch różnych parametrów wysokości zdefiniowanych w jednym, wyżej przytoczonym pojęciu. Dla terenów oznaczonych numerem i symbolem **P,U:1** oraz **P,U:2** wprowadzono podwójne ustalenia dotyczące wysokości, w § 18 ust. 1 pkt 8 „nakazuje się maksymalną wysokość zabudowy nie większą niż 7 m” oraz w § 18 ust. 1 pkt 10 „nakazuje się maksymalną wysokość dla budowli (urządzenia otwarte, silosy, pylony, maszty itp.) nie większą niż 12 m”. Dla terenu K:1 również ujęto podwójne ustalenia dotyczące wysokości w § 18 ust 2 pkt 10 „nakazuje się maksymalną wysokość zabudowy nie większą niż 7 m” oraz w § 18 ust. 2 pkt 11 „nakazuje się maksymalną wysokość dla budowli (urządzenia otwarte, silosy, pylony, maszty itp.) nie większą niż 12 m”. Analogiczna sytuacja występuje w zapisach dla terenu oznaczonego symbolem WS,RR,U:1, dla którego w § 18 ust. 3 pkt 12 wprowadzono zapis „nakazuje się maksymalną wysokość zabudowy nie większą niż 12 m”, a następnie w § 18 ust. 3 pkt 15 wskazano, *nakazuje się maksymalną wysokość dla budowli maksymalna wysokość nie większą niż 5 m*”.

Ustalenie podwójnych regulacji dot. wysokości stanowi naruszenie, gdyż wprowadza sprzeczne normy, uniemożliwiające ich jednoznaczne odczytywanie i realizację. Jak wynika z ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym - ustalając plan miejscowy, należy obowiązkowo określić przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, w tym symbol literowy i numer wyróżniający teren spośród pozostałych terenów.

W nawiązaniu do powyższego Wojewoda Opolski stwierdza, iż ustalenie podwójnych ustaleń dla tych samych terenów stanowi **istotne naruszenie zasad sporządzania miejscowego planu**.

- 5) **art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w powiązaniu z § 6 oraz § 25 ust. 1 w związku z § 143 rozporządzenia w sprawie „Zasad technik prawodawczej” poprzez ustalenie sprzecznego i niesprecyzowanego przeznaczenia uzupełniającego terenów „turystyki”**

z przeznaczeniem podstawowym terenów „KDI, KDd i KDW” zdefiniowanych jako tereny dróg publicznych i dróg wewnętrznych.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w planie miejscowym należy obowiązkowo określić przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania. W związku z powyższym zastosowanie znajduje także § 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury, stanowiąc, iż ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania, a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów. Zapisy uchwały muszą spełniać wymogi określone w „zasadach techniki prawodawczej”, w związku z tym zgodnie z przytoczonymi przepisami ww. rozporządzenia należy redagować je w taki sposób, aby zawarte w nich normy były zrozumiałe dla adresatów.

Natomiast analizowanej uchwale w § 7 ust. 2 pkt 8 dla terenów „KDI KDd i KDW”, ustalono przeznaczenie uzupełniające jako „turystyka”. W uchwale nie zdefiniowano, co konkretnie należy rozumieć pod przytoczonym pojęciem. Należy zauważyć, iż powyższe ustalenia są niesprecyzowane, niekonkretne i wykluczają się wzajemnie, gdyż tereny oznaczone jako „KDI KDd i KDW” przeznaczone zostały pod tereny dróg publicznych kolejno klasy lokalnej, dojazdowej oraz dróg wewnętrznych dojazdowych i związanymi z nimi obiektami inżynierskim, urządzeniami, które jako całość techniczno-użytkową służą do prowadzenia ruchu drogowego. Zatem nie można w tym przypadku stwierdzić, aby funkcja terenu o przeznaczeniu uzupełniającym (zdefiniowana w § 6 pkt 3 uchwały) jaką jest „turystyka” uzupełniała lub wzbogacała przeznaczenie podstawowe. Ponadto poprzez brak określenia zasad zagospodarowania dla ww. pojęcia pozostawia się zbyt szeroko rozumiany luz interpretacyjny, mogący prowadzić w konsekwencji do sytuacji sprzecznych z intencją organu uchwalającego plan.

Prawo miejscowe jako powszechnie obowiązujący akt normatywny, powinien czynić zadość określonym wymaganiom przejrzystości i klarowności, musi być skonstruowany w taki sposób, aby jego treść była zrozumiała i właściwie odczytana przez jego przeciętnego adresata. W judykaturze podnosi się, że uchwały podejmowane przez organy samorządowe powinny zwiierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie zbyt szerokiego luzu interpretacyjnego. Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego powinien zawierać normy konkretne i indywidualne (zamknięte), tak aby w sposób czytelny określić sposób wykonania prawa własności nieruchomości położonych w obrębie jego obowiązywania (zob. wyrok NSA z dnia 9 czerwca 2014 r., sygn. akt II OSK 3083/13). Miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jako akt stanowiący o ograniczeniach w sposobie wykonywania prawa własności, winien stanowić o tym w sposób czytelny i budzący jak najmniej wątpliwości interpretacyjnych.

Tutejszy organ nie przyjmuje wyjaśnień Przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie w tym zakresie i pozostaje na stanowisku, iż wprowadzanie niesprecyzowanych zapisów dla poszczególnych terenów, jest nie tylko trudne do interpretowania i egzekwowania takich norm przez adresatów, ale również **stanowi istotne naruszenie** zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa wyższego rzędu, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

Organ nadzoru w przypadku stwierdzenia, że wadliwe są wyłącznie niektóre postanowienia i zapisy uchwały planistycznej, winien ograniczyć się do stwierdzenia nieważności badanej uchwały tylko w części odnoszącej się do tych nieprawidłowości. Warunkiem podjęcia takiego rozstrzygnięcia jest jednak ustalenie, że pozostała niewadliwa część uchwały może nadal funkcjonować w obrocie prawnym, a wyeliminowanie nieprawidłowych postanowień nie zaburzy spójności całego aktu, ani też nie spowoduje dezintegracji ustaleń planistycznych w pozostałym zakresie. Wojewoda Opolski nie znalazł podstaw do stwierdzenia nieważności ww. uchwały w pozostałym zakresie.

W pozostałym zakresie tutejszy organ przyjmuje wyjaśnienia Przewodniczącego Rady Miejskiej w Korfantowie, nie wnosząc jednocześnie zastrzeżeń, ani uwag pod kątem merytorycznym oraz co do przeprowadzenia procedury uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Organ nadzoru po analizie przedłożonej uchwały wraz z załącznikami, stwierdza, iż ustalenie zapisów niezgodnych sprzecznych ze Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego, zastosowanie błędnych odwołań w treści uchwały, brak możliwości powiązania treści uchwały z rysunkiem planu, wprowadzenie podwójnych ustaleń dotyczących wskaźników urbanistycznych dla tych samych terenów oraz wprowadzanie niesprecyzowanych zapisów stanowi **istotne naruszenia zasad sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego**, które w konsekwencji skutkować musi stwierdzeniem nieważności uchwały rady gminy w wyżej wskazanej części.

Biorąc pod uwagę charakter naruszeń stwierdza się nieważność w części uchwały nr II/8/2018 Rady Miejskiej w Korfantowie z dnia 5 grudnia 2018 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Korfantów obejmującego obszar ograniczony do zachodu drogą wojewódzką nr 405, od północy drogami rolnymi, granicą administracyjną miasta, od wschodu i południa ul. Na Grobli i linią prostą przebiegającą przez działki nr 825, 826/1, 826/2 i 827, które pozostaje bez wpływu na pozostały zakres tejże uchwały.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, orzeczono jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym niniejsze rozstrzygnięcie może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu, za moim pośrednictwem, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Z up. Wojewody Opolskiego

Małgorzata Zagaja
Z-ca Dyrektora Wydziału
Infrastruktury i Nieruchomości

Pismo otrzymują:

1. Przewodniczący Rady Miejskiej w Korfantowie (e-Puap)
2. a/a

Do wiadomości:

1. Burmistrz Korfantowa (e-Puap)
- 2.

Sprawę prowadzi:

Maria Wojtoń, Starszy Inspektor, Wydział Infrastruktury i Nieruchomości, tel. 77 45 24 183